

Драган Радованчевић

ДВЕ ПЕСМЕ

ПЕСМА ИЗ ЧИСТОГ МИРА

прокуни они земљу, рече ми,
где лавез паса децу на свет доноси,
 где их туђи прохтеви
 кроз живот саплићу,
и где се џепароши жесте
кад им премали плен из џепа извуку.

ону земљу прокуни, чије су границе
туђи топови.

 и где деца на гробу тек преминуле мајке
 саучешће од ближњих траже,
 али их ближњи не познају.

прокуни је, рече ми, мораш то учинити.
 онда ћеш знати
 ко је она, а ко си ти.

погледај је,
њен се накот у утробу дрвеног коња сакрио
и оданде виче:

 „тешко теби, Одисеју, кад се кући вратиш.
 мислићеш да нас више нема.

тешко теби кад искочимо одавде
и тебе ту затворимо”.

напиши овако – диктирао ми је –
„било је то у једној земљи сељака,
а као да и није било.

било је то у једној земљи,
а ко да је под земљом било...”

тако ми је говорио тај страшни човек
који је
у тој земљи и умро.

ОДА ЛАЈПЦИГУ

Не ходам градовима, чему то.

Око Шумана су били неки тргови,
неки цар му је наложио да му овај развесели ћерку неком музиком.

Ходам музиком.

Не питам
чија је земља
коју газим.

Некоме се некад у пустињи запалио грм
који му је заповедио да његови познаници побију њему
незнане људе.

Питам ко је незнанац.

Не знам
ко је у овом граду живео прошлога века.

Ако је од њега нешто ваљало,
то сад ваља читавом свету.

Питам о свету.

Не ходам градовима,
 цар и музика.
Не ходам градовима
 грм и пустиња.
Не ходам градовима,
 гром и мржња.

Не ходам градовима,
ходам људима.

*Ходам без гласа.
Колико језика човек мора да научи,
да би на свакоме од њих ћушао?*

Лајпциг, децембар 2015.